

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΒΑΘΜΩΝ ΤΟΥ Α*Α*Σ*Τ*

« *πάσα γνώμη τού ανθρώπου είναι σχετική και ο Τεκτονισμός ουδεμίαν δέχεται ως οριστική* »
 Ο Τεκτονισμός αναμφισβήτητα είναι Φιλοσοφικός, με την ευρύτερη δυνατή έννοια τού όρου. Δρά επίσης και στην κοινωνία ως φιλανθρωπικό ίδρυμα, αλλά σε έκταση πολύ περιορισμένη. Τα τυπικά του, χωρίς να συνιστούν εγχειρίδια ηθικής, σίγουρα περιέχουν σποραδικά μερικές ηθικές αξίες ως και προτροπές και κανόνες ηθικής συμπεριφοράς, σημαντικότερη τών οποίων, κατά το τυπικό μύησης τού μαθητή, είναι « *ὁ μισεῖς μηδενὶ ποιήσης* » (Π.Δ. Τωβίτ κεφ.4-15). Πέραν όμως όλων αυτών, ο Τεκτονισμός είναι αναμφίβολα κατά βάσιν Μυσταγωγικός.

Υπό τον όρον Μυσταγωγία εννοούμε την μέθοδο και την πρακτική η οποία, εν αντιθέσει με τις συνήθεις μορφές τής Φιλοσοφίας, αποκαλύπτει βαθμιαία μέσα από μνητικές διαδικασίες και κατά κανόνα με σύμβολα, αλληγορίες και μύθους, τον τρόπο τής ηθικής διαπαιδαγώγησης και καθάρσεως τού ανθρώπου ως απαραίτητου προϋποθέσεως για την κατανόηση τής εσωτερικής ἢ κεκρυμμένης γνώσεως τών αληθειών τής Φύσεως και τού Πνεύματος.

Η Εγκυκλοπαίδεια τού Νέστορα Λάσκαρι αναφέρει διευκρινιστικά τα εξής : « *Ο Τεκτονισμός είναι ο θεματοφύλακας (προασπίζεται την ύπαρξη και συνέχεια) τής Αρχαίας Σοφίας όπως αυτή μας παρεδόθη διά τών Αιγυπτιακών καί Ελληνικών Μυστηρίων, διά τού Μεσαιωνικού Ερμητισμού καί διαφόρων άλλων μυστικών σωματείων. Δεν απέτελεσε ποτέ καθαρώς επαγγελματικό σωματείο ούτε απλώς ηθικοπλαστική οργάνωση, όπως θέλουν μερικοί να ισχυρισθούν... Ολόκληρη η σειρά τών βαθμών αποδεικνύει ότι πρόκειται περί θεσμού καθαρώς Αποκρυφιστικού καί Μυστηριακού, στα σύμβολα τού οποίου απεικονίζεται ολόκληρος η αποκάλυψη τού ΛΟΓΟΥ... οι ανώτεροι βαθμοί είναι αναμφιβόλως δημιουργήματα μυσταγωγημένων ανδρών. Οι τρεις συμβολικοί βαθμοί (Μαθητής – Εταίρος – Διδάσκαλος) δεν είναι αρκετοί για να μορφώσουν Φιλοσοφικά τούς Τέκτονες, οι οποίοι τότε μάταια θα προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τα σύμβολα τα οποία κοσμούν τούς ναούς των.*

Με τον σημερινό βαθμό αναπτύξεως και επεκτάσεως τής ανθρώπινης σκέψεως, ο περιορισμός τής Βασιλικής Τέχνης στα όρια τών Ιωαννίτικων βαθμών θα την απεγύμνωνε τελείως τής εσωτερικής μυστηριακής της μορφής για να την καταντήσει ένα απλούν φιλανθρωπικό σωματείο. Ο Ελευθεροτεκτονισμός δεν αποβλέπει στην καλλιέργεια τού αισθήματος τής φιλαλληλίας μεταξύ τών μελών του. Ο Σκοπός του δεν είναι αυτός. Σκοπός του είναι η παρά τώ ανθρώπω καλλιέργεια, ούτως ειπείν, τών υποσυνειδήτων εκείνων ιδιοτήτων οίτινες αποτελούν την πραγματικήν, αλλά καταπνιγείσαν υπό τον Ψευδοπολιτισμόν, υπόστασιν του.

Όταν δε ο Τέκτων, **ούτω πως μυσταγωγούμενος**, κατανοήσει την σημασίαν τού Δελφικού **Γνώθι Σ' Αυτόν** τότε ασφαλώς και φιλαλληλία θα ασκεί και εν αρετή θα ζεί ».

Και καταλήγει σε ένα απαισιόδοξο και όχι και τόσο ενθαρρυντικό γιά εμάς συμπέρασμα :

« Πόσοι όμως έχουν την δυνατότητα να αναγνώσουν τα σύμβολα ταύτα ; »

Το τυπικό τού Διδασκάλου επιβεβαιώνει τα περιορισμένα όρια τών Ιωαννίτικων βαθμών :

« τα Τυπικά ημών δεν δύνανται να περιλαμβάνουν μακράς αναπτύξεις αλλά υποδεικνύουν εις τον μούμενο την οδόν, την οποίαν ούτος οφείλει να διανύσει μετά **θάρρους και καρτερίας** ».

Δεν προσδιορίζει όμως σαφώς την οδόν αυτήν, η φύσις τής οποίας παραμένει νεφελώδης !

Οι ιστορικές μας παρακαταθήκες μπορούν να μας διδάξουν πάρα πολλά, γιά την αναγκαιότητα και εξαιρετική χρησιμότητα τών βαθμών τού Α*Α*Σ*Τ* τον οποίον όλοι μας διακονούμε.

Αναφέρω ενδεικτικά δύο κατά την γνώμη μου εξαιρετικής σπουδαιότητας περικοπές από το χειρόγραφο τού Φράνκεν και από τυπικό τού 1804, τού 1^{ου} Υπάτου Συμβουλίου τών Η.Π.Α. :

[14^{ος}] : « οι Μεγάλοι εκλεκτοί Υπέρτατοι και Τέλαιοι Τέκτονες δεν στάθηκαν σε καμία δυσκολία που θα τους εμπόδιζε να επιλέξουν υποψηφίους (τέκτονες), αλλά με την προφύλαξη να μούνται μόνον άνδρες που ήταν ελεύθεροι και ενός διαπρεπούς βαθμού.

Οι τέκτονες όμως τών χαμηλοτέρων βαθμών, που δεν περιλαμβανόταν στις ιδιαίτερες αυτές προφυλάξεις, πολλαπλασιάστηκαν σε όλη την έκταση τής γης, οι αριθμοί τους αυξήθηκαν πέραν από το μέτρο, ώστε τα **μυστικά** τους αποκαλύφθηκαν και η γνώση τους έγινε κοινή.

Έτσι ώστε δεν κρατήθηκαν σε καμία εκτίμηση και μόνον οι Μεγάλοι Εκλεκτοί Υπέρτατοι και Τέλαιοι Τέκτονες είχαν πολύ μεγάλη προσοχή στο να κρύψουν τα **υψηλότερα Μυστήρια τής Τεκτονικής Τέχνης** και αποφάσισαν να κρατήσουν το **αδιαπέραστο μυστικό** μεταξύ τους.

Η Βασιλική Τέχνη εκφυλίστηκε σε μια κατάσταση **χωρίς γνώση** διότι οι εισδοχές γινόταν πάρα πολύ εύκολα, οι βαθμοί απονεμόντουσαν χωρίς τα απαιτούμενα προσόντα, τα διαστήματα απόκτησης τού κάθε βαθμού περιορίστηκαν και απονεμόντουσαν πάρα πολύ βιαστικά και με πολύ λίγο χρονικό διάστημα να τους χωρίζει μεταξύ τους. Αυτές οι διαφορές δημιούργησαν τις διαφορές, αντιπαραθέσεις και στενοχώριες οι οποίες στο τέλος εξαιτίας των ο Τεκτονισμός έχει απωλέσει τούς τρεις πρώτους βαθμούς. Ευτυχώς όμως που εμείς έχουμε σαν παρηγοριά την γνώση τών **μυστικών** τού Μεγάλου Εκλεκτού Υπέρτατου και Τελείου Τέκτονος, γιά τα οποία εκείνοι οι άλλοι είναι πλήρως ανίδεοι... Ας ζωντανέψουμε με ζήλο την προσπάθεια γιά να επιτύχουμε την **Αρχαία Τελειοποίηση**. Ας εργαστούμε γιά να μάθουμε την **επιστήμη** τους, να μιμηθούμε την διακριτικότητά τους και να κληρονομήσουμε κάθε τμήμα τού ευγενούς επαγγέλματός τους ».

[21^{ος} Νωαχίτης ἢ Πρώσος Ιππότης] : « *όλες οι επιγραφές που βρεθήκαν στον τάφο τού Φαλέγκ, αρχιτέκτονα τού πύργου τής βαβέλ, ήταν ιδιαίτερα μυστηριώδεις και μπορούν να τις καταλάβουν μόνον όσοι από καιρού εις καιρόν έχουν επιδείξει την μεγαλύτερη σύνεση και έχουν μνηθεί στην πύο υψηλή και υπέρτατη γνώση τών Μυστηρίων μας ...*

Αλλά πρέπει πρώτα να συντρίψουμε ολοκληρωτικά το φίδι τής άγνοιας, και των προλήψεων σε θέματα θρησκείας, με την ελπίδα και προσδοκία τής Αιωνίας Μακαριότητας ».

Τα ανωτέρω αποσπάσματα, αλλά και πλείστα όσα άλλα, μιλούν για **Αρχαία Τελειοποίηση** για **Υψηλότερα Μυστήρια** και αδιαπέραστα **Μυστικά** τής Τεκτονικής Τέχνης, καθώς και μια σχετιζόμενη με αυτά Επιστήμη, την οποίαν ιδιαίτερος ο 18^{ος} βαθμός χαρακτηρίζει ως **Αληθή**.

Ο αείμνηστος Αλβέρτος Πάϊκ⁺ συνηγορώντας υπέρ τών ανωτέρω, στην περιγραφή τού 30^{ου} βαθμού στο βιβλίο του Δόγμα και Ηθική, εξηγεί με τρόπο που όντως σοκάρει το πώς η αληθινή φύση τού Τεκτονισμού κρατιέται μυστική από τούς Τέκτονες τών χαμηλοτέρων βαθμών :

« Οι Κυανοί βαθμοί είναι μόνο η εξωτερική αυλή ἢ σκεπαστή είσοδος τής πρόσοψης τού ναού. Μέρος τών συμβόλων επιδεικνύεται εκεί στο μεμνημένο, αλλά παραπλανιέται σκόπιμα από τις ψεύτικες ερμηνείες. Η πρόθεση δεν είναι να γίνουν κατανοητοί από αυτόν, αλλά ότι θα φανταστεί ότι τους καταλαβαίνει. Η αληθινή ερμηνεία τους είναι διατηρημένη για τους ικανούς, τους πρίγκιπες τού Τεκτονισμού (Adepts). Ολόκληρο το σώμα τής Βασιλικής και Ιερατικής Τέχνης ήταν κρυμμένο, τόσο προσεκτικά για αιώνες στους Υψηλούς Βαθμούς, που είναι ακόμα και έως σήμερα αδύνατο να λυθούν πολλά από τα αινίγματα που περιέχουν.

Είναι αρκετά ικανοποιητικό για την μάζα εκείνων που αποκαλούνται Τέκτονες, να φαντάζονται ότι όλα περιλαμβάνονται στους κυανούς βαθμούς. Και τού καθενός οι προσπάθειες στο να αποκαλύψει την Αλήθεια μέσα από αυτούς θα είναι μάταια εργασία και χωρίς οποιαδήποτε αληθινή ανταμοιβή .... Ο Τεκτονισμός είναι στην κυριολεξία μια Σφίγγα, θαμμένη μέχρι το κεφάλι στην άμμο που συσσωρεύτηκε γύρω της από τους αιώνες ».

Αν προσέξουμε λίγο θα διαπιστώσουμε ότι κάτι παρόμοιο προσπαθεί να μας υποδείξει και το τυπικό τού Μυστικού Διδασκάλου στο οποίο τονίζονται με εξαιρετική σαφήνεια τα εξής :

« Στο Εργαστήριο αυτό είμαστε δεκτοί ως μαθητές εκ νέου, όπως υπήρξαμε και στην στοά τού πρώτου συμβολικού βαθμού. Εν τούτοις δεν θεωρούμεθα τελείως αμήνητοι, που αγνοούμε το Τεκτονικό φώς, όπως είναι οι υποψήφιοι προς μύηση εις τον πρώτον Συμβολικό βαθμό.

Γνωρίζουμε, ότι όταν μνηθήκαμε στους βαθμούς τού Εταίρου καί τού Διδασκάλου, αποκτήσαμε δύο βαθμούς περαιτέρω τεκτονικής μορφώσεως. Η μόρφωση όμως αυτή δεν είναι πλήρης όπως

ακριβώς δεν είναι πλήρες το φώς το οποίο προσπίπτει στους οφθαλμούς μας διά μέσου τού συμβολικού πέπλου, που τοποθετήθηκε επί τού μετώπου μας, ως υποψηφίων, και κάλυψε αυτούς... Ο τέταρτος βαθμός περιλαμβάνει αξίας λόγου διδασκαλίας, ών η μελέτη παρέχει ευρύ στάδιο είς τον Διδάσκαλον, όπως καταρτιζόμενος Τεκτονικώς, όχι μόνον κατανοήσει τούς ανώτερους βαθμούς, αλλά και ερμηνεύσει τας εκάστοτε απαντώσας αλληγορίας και δυσεξήγητους εννοίας ». Σύμφωνα λοιπόν με την ως άνω περικοπή, πρόκειται γιά την μαθητεία ενός νέου ξεκινήματος, υπό προϋπόθεσεις όμως, καθ' ότι υποτίθεται ότι στον Κυανό Τεκτονισμό (τυπικό 4^ο) : « αποκτήσαμε ορισμένες γνώσεις, γνωρίσαμε τούς συμβολισμούς, τούς οποίους μας ερμήνευσαν καί κατορθώσαμε να εμβαθύνουμε σε αυτούς ολίγον κατ' ολίγον και η ενδελεχής μελέτη αυτών μας αξίωσε, όχι μόνον να συμπληρώσουμε την στοιχειώδη Τεκτονική μόρφωση μας, αλλά και να καταστούμε ικανοί να βγάλουμε συμπεράσματα ικανοποιητικά γιά τούς υψηλούς σκοπούς μας ». Όμως στην πράξη οι εκπονούμενες ομιλίες και συζητήσεις μεταξύ αδελφών δείχνουν ότι κατά κανόνα δεν καταφέραμε να κατανοήσουμε τούς ανώτερους βαθμούς πέραν τής όποιας ηθικής χροιάς των, η κατανόηση τής οποίας αναμφίβολα ουδόλως χρήζει συμβόλων και αλληγοριών. Αναφέραμε ότι, κατά τον Νέστορα Λάσκαρι αλλά και πλείστους άλλους ερευνητές, « στα σύμβολα τού Τεκτονισμού απεικονίζεται ολόκληρος η Αποκάλυψη τού Λόγου... ». Επειδή όμως οι βαθμοί πρέπει να μελετώνται σε συσχετισμό μεταξύ των, πραγματοποιούμε μίαν υπέρβαση. Διαβάζουμε στον 13^ο βαθμό Ιπ. τής Βασ. Αψίδος « εν στόματι Λέοντος ο Λόγος ευρίσκεται ». Στον 18^ο βαθμό οι υποψήφιοι δηλώνουν ότι ανήκουν στην φυλήν τού Ιούδα, υιού τού Ιακώβ, που θεωρείτο Βασιλική φυλή με έμβλημα τον **Λέοντα**, απόγονος τής οποίας είναι ο Μεσσίας ! Ο Ζουροβάβελ που ανέγειρε τον 2^ο ναό, 15^{ος}-16^{ος} βαθμός, είναι αρχηγός τής φυλής τού Ιούδα. Αν επομένως ο ενσαρκωθείς **Λόγος** έλεγε στους μαθητές του, τούς θεοσεβείς εκείνους εναρέτους ανθρώπους, *έτι πολλά έχω υμίν λέγειν, αλλ' ού δύνασθε βαστάζειν άρτι*, και προφανώς δεν αναφερόταν σε ηθικές παραινέσεις, αντιλαμβανόμεσθε πόσον απροετοίμαστοι είμαστε, να μη πούμε ελαχιστότατοι, να κατανοήσουμε, έστω και πολύ ατελώς, την αποκάλυψη τού **Λόγου**, αν όντως αληθεύει ότι αυτή απεικονίζεται στα σύμβολα και στις μυήσεις τού Τεκτονισμού. Άξιον μεγίστης προσοχής και μελέτης, τυγχάνει το ακόλουθο εδάφιο από την διδασκαλία τού μαθητή : « *Ζωηρές ακτίνες προσέβαλαν τούς οφθαλμούς μου και είδα όλους τούς αδελφούς μου οπλισμένους διά ξιφών, ων αι αιχμές διηθύνοντο κατ' εμού. Ηνόησα έκτοτε ότι τα ξίφη εκείνα συμβόλιζαν τας ακτίνας τού Φωτός τής Αληθείας αίτινες εκ πρώτης όψεως πλήττουν την διανοητικήν όρασιν εκείνου όστις δεν είναι προπαρασκευασμένος **δι' εμμόνου Διδασκαλίας** ».*

Στην αυτογνωσιακή του πορεία ο κάθε Τέκτονας, και στο βαθμό που αναγνωρίζει κάτι τέτοιο, έχει ως κατευθυντήριες γραμμές και βοηθήματα του τα τυπικά τών αντίστοιχων βαθμών που συμμετέχει. Η προσπάθεια του, καθώς δεν υπάρχει κάποια συγκεκριμένη γραπτή διδασκαλία ή κάποια αυθεντία, ούτε κάποια συγκεκριμένη μέθοδος, έγκειται στα ψυχολογικά αποτελέσματα που έχει επάνω του η συμμετοχή του στις τεκτονικές εργασίες και στην ατομική μελέτη τών τυπικών, τών νοημάτων που αυτά κρύβουν, και των συμβόλων που υπάρχουν στην στοά. Η διαδικασία αυτή αναγκαστικά συνδέεται με μια **ανώτερη Γνώση**, η οποία διατρέχει την ανθρώπινη ιστορία από τις απαρχές τού Κόσμου.

Το πρόβλημα πάντα σε σχέση με αυτήν την ανώτερη Γνώση είναι ότι δεν είναι εύκολο να μεταδοθεί με την συνηθισμένη σκέψη. Υπήρχε πάντοτε ο φόβος, όχι βέβαια προερχόμενος από κάποιο κυνήγι μαγισσών, για το ανυπέρβλητο εμπόδιο τής γλώσσας και τού κινδύνου τής διαστρέβλωσης τών υψηλών εννοιών. Οι προπάτορες μας, που κατείχαν την ανώτερη Γνώση, βλέποντας την ατέλεια και την αδυναμία τής συνηθισμένης γλώσσας προσπάθησαν να την εκφράσουν με μύθους, σύμβολα, αλληγορίες, παραβολές και με ιδιαίτερους λεκτικούς τύπους.

Έτσι, χωρίς τον κίνδυνο τής αλλοίωσης τού νοήματος, η ανώτερη Γνώση μεταφέρθηκε από την μία Μυστηριοσοφική Σχολή στην άλλη και από την μία εποχή στην άλλη, μέχρι σήμερα.

Όλες οι Ιερές Γραφές, καθώς και οι μνήσεις τού Τεκτονισμού, έχουν ως σκοπό τους να μας μεταδώσουν ένα νόημα υψηλότερο από αυτό που περιέχεται στις συνήθεις λέξεις.

Δηλαδή, αυτό το ανώτερο, κρυμμένο εσωτερικό νόημα, δοσμένο με λέξεις και εικόνες τής καθημερινής χρήσης, μπορεί να το συλλάβει κανείς εσωτερικά μόνον με την **Κατανόηση**.

Εσωτερική Εξέλιξη σημαίνει Ανάπτυξη τής Κατανόησης.

Οι μνήσεις με τα σύμβολα και τις αλληγορίες είναι τα κλειδιά τα οποία προσανατολίζουν την κατανόηση επιδρώντας σε ότι ονομάζουμε Υποσυνείδητο μας ή Υποσυνείδητον Νούν.

Ο σκοπός λοιπόν τών μύθων και τών συμβόλων είναι να προσεγγίσουν τα ανώτερα συνειδησιακά κέντρα τού ανθρώπου και να τού μεταβιβάσουν ιδέες απρόσιτες στην διάνοηση του, και μάλιστα να τις μεταβιβάσουν με τέτοιο τρόπο ώστε να αποκλείεται ο κίνδυνος παρερμηνείας.

Θα έχουμε συνεπώς, όπως είναι φυσικό, μεγάλες παρανοήσεις όταν είμαστε προσκολλημένοι στο γράμμα τών μνήσεων και όχι στο πνεύμα, δηλαδή στο εσώτερο κεκρυμμένο νόημα τους !

Οι μύθοι προορίζονται να επιδράσουν συνειδησιακά στο ανώτερο Συναισθηματικό κέντρο και τα σύμβολα στο ανώτερο Διανοητικό κέντρο τού αμυήτου. Πως όμως μπορεί να γίνει αυτό ;

Η προετοιμασία, για να δεχτεί κανείς ιδέες που ανήκουν στην ανώτερη Γνώση, ξεκινάει πάντα

από τον συνηθισμένο μας κοινό νού, γιατί μόνον ένας νους κατάλληλα προετοιμασμένος είναι δυνατόν να μεταβιβάσει τέτοιες ιδέες στα ανώτερα κέντρα, χωρίς να εισάγει ξένα στοιχεία.

Μέσω λοιπόν τών συμβόλων, ο Τέκτονας, εφ' όσον βέβαια προετοιμαστεί καταλλήλως και ασκηθεί πρακτικά σε αυτό, έχει την δυνατότητα να επικοινωνήσει με την βαθύτερη φύση του. Το δυστύχημα όμως είναι ότι οι μέθοδοι προετοιμασίας δεν υπάρχουν πλέον, τα κλειδιά έχουν χαθεί και δεν υπάρχει χρόνος και τρόπος, τουλάχιστον διαθέσιμος στον σύγχρονο Τεκτονισμό, ώστε να προχωρήσει κανείς συστηματικά και οργανωμένα σε αυτήν την διαδικασία.

Οι διάφορες πληροφοριακές εξηγήσεις που δίνονται σχετικά με τα σύμβολα στις στοές παραμένουν στην επιφάνεια τού ζητήματος μην μπορώντας να συνεισφέρουν ουσιαστικά στο δύσκολο έργο τής αναζήτησης τού Φωτός, μέσω τής καθόδου στο βάθος τής συνειδήσεως και τής εναρμόνισης με τον Παγκόσμιο Ρυθμό.

Έτσι, αν και ο Τεκτονισμός περιέχει στα τυπικά του έναν πλούτο Γνώσεως εντούτοις οι γέφυρες προς αυτήν έχουν χαθεί. Ελάχιστοι, με αγνά κίνητρα, αγωνίζονται διακριτικά να βρουν τρόπους, ώστε να γίνει κάτι που θα αφυπνίσει και κάποιους άλλους προς τον πραγματικό σκοπό ύπαρξης τού Τάγματος, που δεν είναι άλλος από την " ανοικοδόμηση τού Νέου Ανθρώπου ". Οι ενδείξεις για το πόσον είναι εφικτή μια τέτοια αφύπνιση δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές. Το μόνο ισχυρό που μένει στον σύγχρονο Τεκτονισμό είναι αναμφισβήτητα η δύναμη τών τυπικών του και οι συναισθηματικές αλλαγές που μπορούν να επιφέρουν σε όποιον συμμετέχει, με την προϋπόθεση και πάλι ότι η Τελετουργία γίνεται χωρίς εκπτώσεις και γνωρίζει πως να συμμετέχει, με άλλα λόγια πως να φέρει τον εαυτό του σε μία κατάσταση δεκτικότητας και " ανοίγματος ", διαφορετική από ότι είναι συνήθως στις ασχολίες του στην καθημερινή ζωή.

Παρά ταύτα είμαστε εξαιρετικά ευνοημένοι από τον M*A*T*Σ* που έτυχε να εισέρθουμε στο Τάγμα και επειδή έχουμε την ανάγκη να εννοήσουμε ο βαθμός επισημαίνει ότι ο Τεκτονισμός *επιβάλλει το καθήκον τής αναζήτησεως τής αληθείας άνευ εξαιρέσεως, άνευ συμβιβασμού.*

Στούς βαθμούς τής Στοάς Τελειοποιήσεως η απώλεια ή απόκρυψη τού **Λόγου** εμφανίζεται με την αλληγορία τού θανάτου τού Χιράμ και την κατά το δυνατόν αποκατάσταση με την ανεύρεση και τιμωρία τών δολοφόνων, με την δυνατότητα επισκέψεως τού Ιεροβοάμ και έξη επιλεγμένων διδασκάλων στον Τάφο τού Χιράμ μέσα από ένα δρύφακτο, με την επιστροφή τού Ζουροβάβελ από την Βαβυλώνα τής αιχμαλωσίας στην Γη τής Επαγγελίας και αποπεράτωση τού ναού, με την ανεύρεση τού Άφατου Ονόματος τής Θεότητας που απωλέστηκε μετά από τον κατακλυσμό τού Νώε στην κρύπτη που κατασκεύασε μέσα στο έδαφος ο Ενώχ κ.λ.π.

Οι προπάτορες μας ιδρυτές τού Τεκτονισμού, που ήταν χριστιανοί οικοδόμοι τών Καθεδρικών ναών καθώς και οι μετέπειτα συμπράξαντες Αποδεδεγμένοι Τέκτονες, είχαν αναμφίβολα προ οφθαλμών τον αρτιότερο κώδικα Ηθικής που περικλείεται στα Ευαγγέλια και δεν είχαν χρεία ουδεμιάς συμβολικής ηθικής, υπό τον μανδύα περιπλόκων μύσεων και αλληγοριών.

Έτσι ο εσωτεριστής και φιλόσοφος Martin Erler δικαίως αναφέρει στο βιβλίο του *ο σύγχρονος άνθρωπος* *καί το Τυπικό* το αυτονόητο : *ότι πρέπει να έχει κανείς μεγάλη δόσιν παιδαριωδίας γιά να τον πείσουμε ότι χρειάζεται μιά καλά οργανωμένη αδελφότητα με εντυπωσιακό τυπικό, γιά να τον διδάξουμε, μεμονομένως καί κάτω από την αυστηρότερη εχεμύθεια τις δέκα εντολές ή μιά παραλλαγή αυτών, πράγμα που έγινε ήδη από τις πρώτες τάξεις τού δημοτικού σχολείου !*

Αν δε ερευνήσουμε λίγο προς την κατεύθυνση αυτήν, θα διαπιστώσουμε γιά παράδειγμα ότι η λέξη αγάπη περιέχεται στο τυπικό τού μαθητή τρεις ή τέσσερις φορές μόνον, ενώ τα Ευαγγέλια περιέχουν την λέξη αγάπη ή σχετικές περί αυτήν παραινέσεις περισσότερο από 330 φορές. Σε όλους δε τούς υπολοίπους βαθμούς δεν συναντάται πουθενά η λέξη αγάπη, πλην τού 18^{ου}. Και εδώ ακόμη η αντίστοιχη λέξη στα παλαιότερα ξένα τυπικά ήταν **Charity** που στα Αγγλο-ελληνικά λεξικά δεν σημαίνει αγάπη αλλά επιείκεια, ελεημοσύνη, ευσπλαχνία, φιλανθρωπία. Αντιθέτως σε πολλούς βαθμούς επικρατεί η έννοια τού **θανάτου**, τής **εκδικήσεως** ή τής **τιμωρίας** τών υπαιτίων δολοφόνων και φυσικά έντονα αναδύεται ένας ανάλογος προβληματισμός.

Όμως, στην προσπάθεια μας να τονίσουμε ότι έχει ατονήσει η ενασχόληση μας με το εξίσου σημαντικό μείζον τμήμα, το περικλειόμενο στον όρο **Φιλοσοφικός Τεκτονισμός**, έχει παρεξηγηθεί η θέση μας να μην επικεντρωνόμαστε **μόνον** στις ηθικές αξίες, αλλά να προσπαθούμε να προσεγγίσουμε το βαθύτερο νόημα τών βαθμών και τών στόχων που αυτοί εξυπηρετούν.

Ο όρος Φιλοσοφία χρησιμοποιήθηκε γιά πρώτη φορά γιά να δηλωθεί η έρευνα επάνω στις Γενικές Αρχές. Όμως κανένας ορισμός δεν μπορεί να εξαντλήσει το νόημα της, γι' αυτό κανένας δεν αποδεικνύεται μοναδικός. Μας λένε οι ακαδημαϊκοί μας διδάσκαλοι στα πανεπιστήμια ότι φιλοσοφία είναι η οντολογία, η αισθητική, η γνωσιολογία, η ηθική, η μεταφυσική, κ.ο.κ.

Κατά την άποψη μου, **Όχι !** Όλα αυτά είναι από το περιθώριο. Ένα πράγμα είναι φιλοσοφία. Φιλοσοφία είναι ο στοχασμός επάνω στο φαινόμενο τού θανάτου. Έτσι όρισε την φιλοσοφία ο Πλάτων, ένας από τούς μέγιστους Έλληνες φιλοσόφους. Στο διάλογό του **Φαίδων**, στον ορισμό που δίνει, μάς λέει ότι η φιλοσοφία είναι η μελέτη τού θανάτου : *« το ουδέν άλλο εστίν η ορθώς φιλοσοφούσα και τώ όντι τεθνάναι μελετώσα ραδίως »*. Παράλογος ορισμός ; Ας μην σπεύσουμε όμως να κρίνουμε ! Η φιλοσοφία όμως είναι απλό πράγμα. Ο καθένας από εμάς φιλοσοφεί.

Φιλοσοφία σημαίνει ότι σκέπτομαι, στοχάζομαι και προσπαθώ να βρω τον καλύτερο τρόπο, γιά να ζήσω με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την ζωή μου και να προσεγγίσω το επέκτεινα.

Έτσι οι Τέκτονες είναι φίλοι τής Σοφίας (φιλοσοφούν), διότι όπως μας λέει ο Σωκράτης :

« Σοφία είναι να νικήσουμε τον εαυτό μας, ενώ άγνοια να νικηθούμε από αυτόν ».

Στην συνέχεια, ο Πλάτων θα μας πεί ότι : *« Και το τεθνάναι αυτοίς ήκιστα φοβερόν ».*

Και όταν έρθει η ώρα να πεθάνουν, λέει, δεν φοβούνται τον θάνατο, διότι ήταν σωστή η πορεία τους σε όλη τους την ζωή και η σχέση τους με το φαινόμενο τού θανάτου. Προσθέτει ο 28^{ος} : *« οπωσδήποτε και αν έχει το αίνιγμα τού θανάτου, ο δίκαιος μπορεί να πεθάνει ειρηνικά ».*

Λέγεται ότι ο μύθος τού Χιράμ είναι ένα Ορόσημο - Landmark και το τυπικό τού Διδασκάλου μάς υποδεικνύει ότι στην αρχαία Αίγυπτο ο Γ' βαθμός ονομαζόταν **« Θύρα τού Θανάτου »**.

Χρειάζεται καμία καλύτερη δήλωση γιά να αποδειχτεί η κάποια, έστω και μακρινή σχέση, με τα Αιγυπτιακά Μυστήρια ; Μήπως εδώ κρύβεται η βαθύτερη « φιλοσοφία » τού Τεκτονισμού ; Λέει ο Τρις Ισχυρός Διδάσκαλος : *« Καλύψαμε τούς οφθαλμούς σας διά πέπλου διαφανούς... διότι όπως δεν βλέπετε καλώς δια τών φυσικών οφθαλμών έτσι και δεν αντιλαμβάνεσθε καλώς ».*

Γιατί όμως δεν αντιλαμβανόμαστε καλώς , και τι είναι που λανθάνει από την αντίληψή μας ; Θα έπρεπε συνεπώς να μας προβληματίζει η διαπίστωση τού τυπικού περί ικανότητας αντίληψης, διότι όπως ήδη τονίσαμε οι ηθικές έννοιες και αξίες, ουδεμίαν χρείαν έχουν συμβόλων, αλληγοριών ή πολυπλόκων μύσεων γιά να γίνουν κατανοητές ακόμη και στα μικρά παιδιά.

Και όταν αφαιρείται το κάλυμμα τών οφθαλμών έχουμε άραγε διερωτηθεί τι είναι όντως αυτό που κατ' ουσίαν προστέθηκε στην αντίληψη μας που πρότερον είχαμε κατανοήσει ατελώς ; Έκρινα σκόπιμη την παρατήρηση αυτή διότι με την μελέτη τού Ελευθεροτεκτονισμού και τών μύσεων εισχωρούμε όλο και πίο πολύ σε ένα τομέα νέων αλλά και εξειδικευμένων γνώσεων. Αλλά το γεγονός, ότι οι γνώσεις πού αποκτήσαμε ή συλλάβαμε είναι νέες, απαιτεί μια συνειδητή προσπάθεια τού ανθρώπου, από μια ορισμένη άποψη, ας την ονομάσουμε Δημιουργική. Όμως, η συνήθως μηχανική αντίδραση τού ανθρώπου, προβάλλει πάντα αντίσταση και εμπόδια σε μια τέτοια προσπάθεια προς επίτευξη τής Κατανόησης.

Το 1^ο εμπόδιο είναι η διανοητική κόπωση, αποτέλεσμα τής εξαντλήσεως τών αποθεμάτων ενεργείας πού είναι απαραίτητες γιά την επιδιωκόμενη συγκέντρωση και παρατηρητικότητα.

Το απόθεμα αυτό, στον συνήθη άνθρωπο, είναι ελάχιστο γιατί συνήθως το αποθηκεύει οριακά καθώς η απορρόφηση τής ενέργειας εξουδετερώνεται σχεδόν αμέσως με ανάλογη κατασπατάληση που οφείλεται κυρίως στα ψυχοφθόρα προβλήματα τής καθημερινότητας και στα πάθη.

Έτσι ωθείται ο άνθρωπος να εγκαταλείψει τον δρόμο προς την έρευνα, προς το νέο, επομένως προς το άγνωστο, γιά να αφήσει την σκέψη να κυλήσει σε δρόμους ήδη χαραγμένους, σύμφωνα με μια διαδικασία πού δεν απαιτεί ούτε συνειδητές προσπάθειες, ούτε συγκέντρωση.

Το 2^ο εμπόδιο προέρχεται από την ίδια την αδράνεια τής φύσεως τής ύλης, στην οποία ο άνθρωπος ζεί, που σε κάθε περίπτωση τον παρασύρει στην εγκατάλειψη τών αναζητήσεων τού νέου και τού αγνώστου πού απαιτούν, ως είπαμε, συνειδητές και δημιουργικές προσπάθειες.

Ασφαλώς, το κύριο χαρακτηριστικό τής φιλοσοφικής σκέψης είναι η αναζήτηση τής αλήθειας και όχι η κατοχή τής, γιατί κατά τον Πλάτωνα, « η Σοφία είναι χαρακτηριστικό τών Θεών ».

Όμως στο επίπεδο που προσωρινά διαβιούμε μόνον μερική γνώση τής Αληθείας είναι εφικτή.

Να τι αναφέρει περί αυτού ο 18^{ος} **P + Σ** και τελευταίος βαθμός τού Υπερτάτου Περιτυλίου :

« Σάς αναγγείλαμε ότι επανεύρετε τόν απολεσθέντα Λόγον. Εντούτοις μη πιστεύετε ότι ο Τεκτονισμός σάς λέγει ότι η Αλήθεια ανευρέθη. Τούτο θα ήτο αντίθετο προς την Τεκτονικήν Διδασκαλία. Αλλ' εάν δεν ανεύρωμεν την αιωνίαν Αλήθειαν, εύρωμεν εν τούτοις τήν οδόν η οποία μας οδηγεί να πλησιάσουμε προς αυτήν, τόσον πλησίον, όσον επιτρέπει τούτο η ανθρωπίνη διάνοια ».

Η γνώση τής Αληθείας αποτελεί διά εμάς υπέρτατο αγαθό και σχετίζεται με την Αποκάλυψη τού ΛΟΓΟΥ στο Κοσμικό επίπεδο. Σύμφωνα με το λεξικό τών Liddell - Scott η λέξη Αλήθεια προέρχεται από το λήθω = λανθάνω, δηλαδή μού διαφεύγει, και το στερητικό "α". Εκείνο που μάς διαφεύγει είναι η επίγνωση τής Θείας μας προέλευσης και τού τελικού σκοπού μας, που είναι η επάνοδος μας στην Θεϊκή Μονάδα μέσω τής επίτευξης τής Αρετής και τής Σοφίας.

Συνεπώς στην έρευνα τής Αληθείας δεν πρέπει κατά κανόνα, ως αν είμασταν ένα κοινό σωματείο, να εισάγουμε την συνήθη νοοτροπία, τις συνήθειες επιστημονικές γνώσεις και τις πάσης φύσεως επικρατούσες προλήψεις, προκαταλήψεις και ομαδικές αλήθειες τών κοινωνιών.

Αλλά να επικεντρώνουμε τις προσπάθειες μας στο να ερευνήσουμε και να κατανοήσουμε τις **Αρχές** τού Τεκτονισμού όπως αυτές διαμορφώθηκαν διά τής από αιώνων Παραδόσεως ...

Όπως ορθά τονίζει ο πολυγραφότατος Α. Πάϊκ : *η αληθής φιλοσοφία, η οποία ήταν γνωστή εις τον Σολομώντα και ασκήθηκε από αυτόν, είναι η βάση στην οποίαν ο Τεκτονισμός θεμελιώθηκε.*

Οφείλουμε αδιαλείπτως να επανερχόμαστε στις **ρίζες** τής **Παραδόσεως** και τών **τυπικών** μας, επί τών οποίων βασίζεται το ψυχολογικό και πνευματικό νόημα τών μνήσεων, βασικός στόχος τών οποίων είναι η κατανόηση τού υψηλού προορισμού μας και η Συνειδησιακή μας ανέλιξη, με την κατάδειξη τής οδού προς επίτευξη τού Δελφικού παραγγέλματος **Γνώθι Σ' Αυτόν**.